

U NOŽIČKŮ SE SPORTUJE

Gusta Nožička, majitel a výčepní hospody U Nožičků v jedné osobě, pečlivě leštil třetinkové sklenice na pivo a otráveně se rozhlížel po sále. Náladu mu kazil rychle se šířící zvyk četných štamgastů pít desítku zásadně ze třetinek. Tito zákazníci doufali, že zrychlením cyklu výměny plných sklenic za prázdné jim pivo méně zvětrá a bude lépe chutnat. Gustovi se ovšem vymlouvali na doporučení lékaře vyžadující omezenou konzumaci alkoholu, avšak vzhledem k tomu, že celkový odběr piva na osobu sečtený podle zahrádky na konzumačním lístku při zavírací hodině měli buď stejný, nebo paradoxně často i vyšší (protože jim pivo takhle opravdu lépe chutnalo), jediným skutečným výsledkem bylo, že Gusta měl práci navíc, s třetinkami se naběhal jako pošťák a přitom na nich se dalo hůře fixlovat. Proto se pokoušel čelit tomuto trendu nepatrným zvýšením poměrné ceny třetinkového piva oproti klasickým půllitrům, ale se zlou se potázel. Ač to bylo krajně nepravděpodobné, teprve nyní se ukázalo, kolik je mezi štamgasty excelentních matematiků, kterým suverénně vévodil nezaměstnaný zedník Valíček, repetent ze speciální školy. Ten pak Gustovi uspořádal přednášku na téma „trojčlenka, směšovací pravidlo a aspekty křížové rovnice“.

Z pochmurných úvah vyrušil Gustu pojednou prudký náraz do vstupních dveří hostince. Podle hluku se dalo předpokládat, že jimi co nejdříve projede nákladní vůz s ingoty, ale namísto nich se ze závěsu, který odděloval útulné teplo lokálu od nevlídné podzimní ulice, vymotal Plukovník. Opasek od uniformy černého šerifa měl posunutý sponkou na bok, přičemž štítek našišato posazené brigadýrky mu bránil ve volném výhledu, v důsledku čehož levou rukou neustále odhrnoval domnělý závěs, který mu ovšem při tápání na cestě výčepu již dávno nebránil.

„Už hrajou?“ otázal se Plukovník poté co konečně spatřil interiér hospody a potemnělý displej LCD televize visící nad stolem karbaníků. „Jak to, že to sakra nemáš puštěný Sparta hraje v Liberci ... a já kvůli tomu utekl od hlídaného skladiště prezervativů.“

„No tak se to rozkrade, levně pod rukou prodá a mezi chudejma a potřebnejma bude aspoň míň dětí“, zasmál se bylinkář Hůlka. „Voni ty lidi s tím sexem pořád blbnou, už nevědej coby. Tuhle za mnou přišla nějaká ženská a chtěla čaj proti početí ...“

„No a cos jí na to dal?“ optal se důchodce Puchmeltr ze zdvořilosti, protože podobné problémy ho přestaly zajímat ještě před sametovou revolucí.

„Čaj proti pocení ... tedy nohou ... Hůlkovu speciální směs, moje výrobní tajemství,“ řekl Hůlka a zatvářil se nepřístupně. Skutečnost byla samozřejmě prostší – Hůlka sesypával zbytky nejrozličnějších bylin, které mu zrovna zbyly ve skladě, do pytlíčků opatřené hrdě znějícími samolepkami, ty mu tiskli v sousední škole gymnazisté, jeho stálí zákazníci pro podpultovou marjánu. „No jo - jenže vona potom přišla s tím, že je v tom, neví s kým a že bude můj obchod žalovat o otcovství. No - slyšeli jste někdy takovou pitomost? Žalovat nějaký kvelb o paternitu? To už taky může žalovat Masarykovo nádraží za znásilnění ...“ dokončil Hůlka a symbolicky si odplivl na podlahu, ovšem tak, aby to Gusta neviděl.

„A jak to dopadlo?“ otázal se docent Kopejtko, vědecký pracovník Ústavu pro genetické machinace. „My bychom ti u nás udělali rozbor DNA, ve kterém bysme dokázali, že ten kvelb je v tom naprosto nevinně. Stálo by tě to jen pár piv, ale měl bys na tom štempl soudního znalce“.

„Já to řešil jednoduše“, odpověděl Hůlka s převahou. „Zeptal jsem se jí zda ten čaj pila před tím, nebo až po tom. Ona byla mrcha mazaná a řekla, že jak před tím, tak po tom. Ale na mne si

nepřišla. Řekl jsem, že to měla pít rovnou při tom, že to jinak nefunguje a že to měla v návodu na pytlíku jasně napsané. Správně jsem spoléhal na to, že ten pytlík mezitím vyhodila a tak odtáhla s outěžkem a nepořízenou“.

„Říkejte si co chcete, já na tyhle bylinky věřím leda tak v becherovce“, vmísil se do debaty tramvaják Zelenka, zatímco lítostivě olizoval prázdnou skleničku od myslivecké v naději, že z ní ještě vyloudí jakousi zatoulanou kapku. „Všechno to smrdí jak pochcaný seno, kdoví kde se to válelo a lidi si z toho pak vařej čaj. Bodejť by nebylo tolik infekčních chorob – a já ty lidi pak musím vozit, chrchlají a prskají na mne a schválně mi stojí ve výhledu i když tam mají jasně napsaný, aby si postoupili dál do vozu“.

„Cože, seš blbej ??? Tobě asi spadla celá trolej i s kladkou, co??“ vypěnil se Hůlka. „Bylinky jsou náhodou požehnáním lidstva co já jen už vyléčil lidí a to byly beznadějně případy, nad kterými i kapacity už lámaly hůl. Třeba ta paní co si vzala tak prchlivého chlapa, že s ním nešlo vydržet. Poslala ho na psychiatrii, tam mu napsali nějaké prášky na uklidnění, ale než s nima došel z lékárny domů, tak se stačil po cestě poprat s kominíkem. Měšťáci jí ho přivezli celého vod sazí. No tak mu ty prášky zdvojili – a co byste řekli? Dal se k vegetariánům a chodil po hospodách otravovat, ať zavedou v pondělí, ve středu a o víkendech bezmasé dny. Tam nejprv mysleli, že jde nějakého zeleného aktivistu, ale když zjistili, že je to docela obyčejný magor, nechali odvést zase na tu psychiatrii. Ta paní si tam pro něj přišla, ale oni už mu ty prášky na zklidnění nechtěli dál zdvihnout, že by mu to uškodilo ... tak je předepsali jí, aby to líp snášela“.

„Zkrať to“, řekl netrpělivě Gusta Nožička, který se domníval, že hospoda není žádný parlament a že se v ní má napřed konzumovat a teprve potom planě kecat. Kam by jinak jako živnostník přišel.

„A just vám už nic neřeknu,“ urazil se Hůlka. „Když si tady Gusta myslí, že zdržuju, tak nic ... vlezte mi na záda“.

„Kecáš, protože si ho nevyléčil a jen se tak vytahuješ ... kdepak, takové seno bez fundované lékařské diagnózy, to je na hovno“ popichoval ho tramvaják Zelenka. Schylovalo se k ostré hádce, jenže v pravém okamžiku zasáhl Plukovník.

„Ježišmarjá, chlapi, běžte už s těma pitomostma do háje hádáte se o blbostech, Sparta touhle dobou už třeba vede v Liberci tři nula a já z toho nic nemám. Gusto, pusť už tu telku konečně“, žadonil a klesl na svou vyhrazenou židli u stolu štamgastů, hned vedle silně podroušeného Pejchara, který se udržoval v bdělém stavu jen silou vůle, protože brzo ráno odchytil listonošku, co mu nesla invalidní důchod a nyní si vynahrazoval dvoudenní abstín způsobený druhotnou platební neschopností, když si předtím špatně spočítal den doručení.

Nožička sáhl po dálkovém ovladači, stiskl tlačítko, avšak na obrazovce se neobjevily chlupaté nohy kopálistů, nýbrž dokonale upravená dáma pocházející zjevně z vyšších kruhů, kterýžto dojem ovšem kazila její slova pronášená slavnostním tónem: „Mívala jsem velké potíže“, vzdychala a kroutila očima. „Byla jsem jak zabetonovaná ovšem pak jsem okusila jogurt od firmy Chvístáček, který upravil a zrychlil rytmus mého těla“. Na obrazovce se poté objevil silně idealizovaný řez potrubního systému dotyčné, která ovšem bez ohledu na to, že je právě rentgenována, mlela dál: „Takže nezapomeňte - Chvístáček každý den a budete v pohodě. A všem, kteří teď zasedají k večeři, přeji dobrou chuť“.

„A já ti zase přeju,“ řval rozzuřený Plukovník přes celý sál směrem k LCD displeji, „aby ti ten tvůj blbej rytmus zaúčinkoval rovnou před kamerou a v přímém přenosu k tomu to je zase dneska den. Gusto ... ty to pustíš až o poločase a hned tam trefíš na takovou kravinu.“

„No jo, no“ snažil se ho zklidnit docent Kopejko. „Oni v těch reklamách mají samé blbosti. Třeba v té na ty vložky ... tam furt manipulují s nějakou modrou vodičkou. Eště si ty prostší náтуры budou myslet, že se to vyrábí pouze pro šlechtičny. Přitom ta reklama je natočená pro celou střední Evropu, protože tam nakonec píšou *Minőség higiénikus törülköző*, aby to jako bylo všem dovopravdy jasný“.

Na obrazovce se mezitím objevil rozhodčí, držel v ruce míč a blížil se opatrným poklusem ke středovému kruhu. Přes obrazovku běžela informace, která Plukovníkovu mizernou náladu dále prohloubila: LIBEREC – SPARTA 1:0.

„Ten nás zase zaříz, ten gauner“, povykoval Plukovník na sudího, který si právě vkládal pišťalku do úst. „Jinak si to nedovedu vysvětlit. Počkej, až k nám přijedeš nakupovat v akci do hypermarketu – to ti tu fujaru nacpu až do chřtánu“. Sudí však nejevil o zvýhodněný nákup žádný zájem, naopak silně do fujary zadul a zahájil hru. Ta se pak přelévala z jednoho konce hřiště na druhý, hráči do sebe kopali, hádali se o nesporné auty, navzájem na sebe žalovali a pomeznímu naznačovali, že je nejvyšší čas, aby navštívil optika. Plukovník nervózně poposedával na židli a napjatě sledoval hru, do které se natolik ponořil, že nevědomky upíjel pivo z Pejcharova püllitru, který seděl vedle. Teprve pak si toho všiml, otočil se na Pejchara, který skelným zrakem zíral před sebe a pravil: „To je fotbal, to je boj ... škoda, že na to nevidíš“.

Závěs na dveřích se opět rozevřel a kromě podzimního chladu vpustil do lokálu i Karla Čapouna v doprovodu neznámého muže. Oba zasedli ke stolu štamgastů a Čapoun muže krátce představil jako kolegu z Moravy.

„To su ja“ přitakal dobrosrdečně se usmívající chlapík a zapálil si cigaretku.

Štamgasti ho srdečně přivítali a docent Kopejko se ho optal, co si dá, že ho zve. Toto gesto vysvětlil tím, že jeho manželka je také z Moravy, že je s ní moc spokojený, že za patnáct let soužití neměl jedinou reklamaci.

To-su-ja odvětil, že tedy slivovičku, aby jako neurazil. Když Gusta přinesl velkou slivovici, host z Moravy ji očichal, opatrně upil a jen silně křesťanské založení mu umožnilo zachovat přívětivou tvář. Slivovice byla horší než mizerná, ale jako slušně vychovaný člověk věděl, co se patří. A tak rozpačitě otáčel sklenkou v ruce a čekal na vhodný okamžik.

Ten se dostavil přesně za dvacet vteřin. „Penalta!!!“ zařval Plukovník a vymrštil se ze židle, jako katapultovaný pilot z migu. V nastalém zmatku, kdy všichni hleděli buď na Plukovníka či na obrazovku, obrátil host z Moravy aušusovou slivovici Pejcharovi do piva a utěšoval se tím, že jeho stav už stejně nemůže nic zhoršit. Nahlas, ale spíš jen pro sebe, protože ho stejně nikdo jiný neposlouchal, řekl: „Moc dobrá, ale na mne trochu silná“.

Na obrazovce mezitím soudce - už ne gauner a křivák, ale uznávaný mezinárodní rozhodčí s citem pro hru - utíkal směrem k pokutovému území Liberce a ukazoval na bílý puntík. Penalta byla jasná. V předtuše vyrovnávacího gólu zdvihl Plukovník ruce do výše ... jenže potom zkušený borec lety natrénovaným lobem překopl branku. Plukovník zavyl a skácel se zpět na židli jak hadrový panák.

„A tohle strašný kopyto platí Křetínský líp než Nečas Nagyovou a přitom běhá jak podágrista, toho předběhne i pomezní s praporkem“ hořekoval a skrýval hlavu do dlaní. Popaměti nahmatl vylepšené Pejcharovo pivo, zhluboka se napil a otřásl se.

Ostatní hosté ponechali Plukovníka jeho žalu a zvědavě se obrátili na hosta z Moravy.

„Vy tam máte teď problémy s tím Paskovem, že jo?“

„I kdepak“, odvětil rozvážně Moravák. „Já su od Znojma a tam lidé o nějakém Bakulovi ani nevíjou“, řekl, přičemž si ani neuvědomil, že zkomolil jméno největšího českého dobrodince. „My tam máme jiné problémy – urodilo se málo jablek a teď nevíme, z čeho dělat burčák“.

„No já si vždycky myslel“, pravil Gusta Nožička, „že burčák se dělá z hroznů“.

„No ba“, přisvědčil To-su-ja, „ale to enem pro doma. Na export se dělá z jablek, lépe tak snáší přepravu. A vůbec nejlepší burčák na kšeft vyráběl někdej Michálek, co dělal starostu vedle ve vesnici. Ten zprivatizoval továrnu na kyselé bonbóny a burčák dělal z práškové limonády, kterou tam měly uskladněnou pro případ třetí světové války vojska Varšavské smlouvy. Mělo to obrovský úspěch a v Praze si ten burčák lidé pochvalovali ještě v únoru.“

Následně se ovšem host z Moravy trochu zarazil a uvědomil si, že by to přítomní Pražáci mohli brát nějak špatně a proto rychle dodal: „Teda on ho za to pak Pán Bůh potrestal“ a jako správný volič KDU-ČSL se hned pokřižoval. „Letos na jaře si omylem zvrhl hrnek s vřelým čajem do klína a od té doby je takový zádumčivý“.

Na obrazovce již mezitím fotbal skončil, přizvaní komentátoři se k jeho průběhu dostatečně vykecali a Plukovník, kterému se dělalo špatně od žaludku i od fotbalu, sledoval zamželým zrakem zprávy o počasí, které ho ujišťovaly, že zítra na stráži u skladu prezervativů zase pořádně zmokne. A tak se zvedl, zaplatil, celý zmatený si nasadil brigádýrku štítkem dozadu a vykročil do chladné noci.

Ne, dneska opravdu neměl den.

Konec